

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 368/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Beátou Pitorákovou, Kováčska 7, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 CoPr 2/2015 zo 16. marca 2015 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 19 Cpr 4/2013-250 zo 7. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 CoPr 2/2015-289 zo 16. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 Cpr 4/2013-250 zo 7. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že okresný súd a krajský súd rozhodovali arbitrárne, pretože okresný súd zamietol jej žalobu, ktorou sa domáhala neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. Krajský súd svojím rozsudkom potvrdil vecnú správnosť prvostupňového rozhodnutia. Sťažovateľka proti rozhodnutiu krajského súdu podala opakovane podnet na mimoriadne dovolanie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorý bol odložený Krajskou prokuratúrou v Bratislave z dôvodu, že v postupe súdov nezistili pochybenia, a následne aj generálnou prokuratúrou. Zároveň poukázala na plynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti od prevzatia oznámenia (29. marca 2016) generálnej prokuratúry o odložení podnetu na mimoriadne dovolanie bez opatrení prokurátora.

3. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi oboch súdov. Rozhodnutia sú podľa nej v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým a právnym stavom, odklonili sa od doterajšej judikatúry bez toho, aby dostatočne odôvodnili dôvod, pre ktorý nerozhodli v súlade so skoršími rozhodnutiami súdov v skutkovo obdobných veciach. Napokon aj hodnotenie dôkazov je vykonané bez akéhokoľvek racionálneho základu.

4. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom okresného súdu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a aby zaviazal krajský súd na úhradu finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala porušenie v bode 1 označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu zo 7. októbra 2014 a rozsudkom krajského súdu zo 16. marca 2015, ktorý jej bol doručený 30. marca 2015.

8. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty

je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podobne aj I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

9. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

10. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorý ústavný súd osobitne neskúmal, pretože ho mal *prima facie* preukázaný časom, kedy sťažovateľka podávala podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnej prokuratúre (2. apríla 2015), považoval ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015).

11. Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti vychádza v prípade plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti zo skutočnosti, že po doručení napadnutého rozsudku podávala opakovane podnet na podanie mimoriadneho dovolania, a teda lehota sa má počítať od ostatného oznámenia generálnej prokuratúry, ústavný súd takúto úvahu nemôže akceptovať. Podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania adresované generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nezakladá podnecovateľovi (v danom prípade sťažovateľke) právny nárok na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, a preto ho nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý treba vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z toho zároveň vyplýva, že lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu a okresného súdu začala plynúť nadobudnutím ich

právoplatnosti. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľka, ktorá je kvalifikovane zastúpená advokátkou (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), namietala v sťažnosti aj postup Krajskej prokuratúry v Bratislave a generálnej prokuratúry v súvislosti s jej opakovaným podnetom na podanie mimoriadneho dovolania, avšak sťažovateľka ho nepremietla v petite sťažnosti (podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je pritom ústavný súd petitom viazaný), čo zakladá ďalší dôvod na odmietnutie jej sťažnosti v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, s poukazom na skutočnosť, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavnému súdu napokon neušli pozornosti ani nedostatky predloženej plnej moci, v ktorej nie je uvedené, akej veci sa týka (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016